

Tag det sorte kors fra graven!
Plant en lilje, hvor det stod!
Ved hvert skridt i dødningshaven
blomster spire for vor fod!
Englevinger på vor grav
for den brudte vandringsstav!
Palmefugl for askekrukke!
Frydesang for hule sukke!

Fra Grundtvigs påskesalme

Solen sortned, da han blegned,
som for os udgød sit blod,
graven lyste, mørket segned,
da forklaret han opstod.
Ton, vor lovsang, højt i sky,
sødt i påske-morgengry:
Jesus Kristus er opstanden!
Evig lever Guddoms-manden!

Fra Grundtvigs påskesalme

Se Marie Magdalene!
Hænder nys hun vred i gru,
sukked, til at røre stene:
Hvor, ak, hvor er Herren nu?
Se, af øjets tåreflod
morgensolen mildt opstod.
I den grav, hvor han har hvilet,
hun har fundet englesmilet.

Fra Grundtvigs påskesalme

Brister, alle helgengrave!
Herrens røst i dæmring sval
lyder i de dødes have,
skaber lys i skyggedal.
Herren kalder, men ej nu:
»Synder! Adam! hvor er du?«
Sødt det toner, engle tie:
»Her er Frelseren, Marie!«

Fra Grundtvigs påskesalme

Ja, han er her, Guddoms-manden!
Sprængte er nu dødens bånd!
Han er visselig opstanden,
og hans ord er liv og ånd!
Nu en forårmorgen skøn
rinder op for os i løn,
og, som påskesalmen klinger,
vokser sjælens fuglevinger.

Fra Grundtvigs påskesalme

Påskeblomst! hvad vil du her?
Bondeblomst fra landsbyhave
uden duft og pragt og skær!
hvem er du velkommen gave?
Hvem mon, tænker du, har lyst
dig at trykke ømt til bryst?
Mener du, en fugl tør vove
sang om dig i Danmarks skove?

Fra Grundtvigs påskesalme

Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i golde egn,
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.

Fra Grundtvigs påskesalme

Påskeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vor prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?

Fra Grundtvigs påskesalme

Kan de døde ej opstå,
intet har vi at betyde,
visne må vi brat i vrå,
ingen have skal vi pryde;
glemmes skal vi under muld,
vil ej vokset underfuld
smelte, støbes i det dunkle
og som lys på graven funkle.

Fra Grundtvigs påskesalme

Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.

Fra Grundtvigs påskesalme

Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånde.

Fra Grundtvigs påskesalme

Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkrans om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!

Fra Grundtvigs påskesalme

Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
og hvad elsked du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hel?

Fra Grundtvigs påskesalme

Kærligheden, hjertegløden
stærkere var her end døden;
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted.

Fra Grundtvigs påskesalme

Ak! nu føler jeg til fulde
hjertets hårdhed, hjertets kulde.
Hvad udsprang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?

Fra Grundtvigs påskesalme

Dog jeg tror, af dine vunder
væld udsprang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerger selv at smelte,
til at tvætte hjertet rent.

Fra Grundtvigs påskesalme

Derfor beder jeg med tårer:
Led den ind i mine årer,
floden, som kan klipper vælte,
floden, som kan isbjerg smelte,
som kan blodskyld tvætte af!

Fra Grundtvigs påskesalme

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

Fra Grundtvigs påskesalme

Skønt jeg må som blomsten visne,
skønt min hånd og barm må isne,
du, jeg tror, kan det så mage,
at jeg døden ej skal smage,
du betalte syndens sold.

Fra Grundtvigs påskesalme

Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: vi går til Paradis!

Fra Grundtvigs påskesalme